

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Bankia S.A.

Kostjad: Alfonso Antonio Lau Mendoza ja Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 93/13/EMÜ⁽¹⁾ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes artiklitega 6 ja 7 on vastuolus kohtupraktika (Tribunal Supremo (kõrgeim kohus) 18. veebruari 2016. aasta kohtuotsus), mille kohaselt vaatamata sellele, et lepingu ennetähtaegselt lõpetamise tingimus on ebaõiglane, ja vaatamata sellele, et see on täitmisavalduse aluseks olev tingimus, ei tohi hüpoteegi realiseerimist lõpetada, sest selle jätkamine on tarbijale soodsam, kuna tsiviilseadustiku artiklil 1124 põhinevas tuvastusmenetluses tehtud kohtuotsuse võimaliku täitmise korral ei saaks tarbija kasutada hüpoteegi realiseerimisele omaseid menetluslikke eelisõigusi, kuid nimetatud kohtupraktikas ei võeta arvesse, et TS-i (kõrgeim kohus) enda järjepideva ja väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei ole see tsiviilseadustiku artikkel 1124 (mis on ette nähtud vastastikuseid kohustusi loovate lepingute jaoks) laenulepingu suhtes kohaldatav, kuna see on ühepoolne asjaõigusleping, mis ei jõustu enne, kui raha on üle antud, ja mis seetõttu paneb kohustusi ainult laenuaajale ja mitte laenuandjale (võlausaldaja), mistõttu TS-i (kõrgeim kohus) selle kohtupraktika kohaselt võidakse tuvastusmenetluses tarbija suhtes teha kohtuotsus, millega jäetakse lepingu lõpetamise ja kahju hüvitamise nõue rahuldamata, ning ei saaks enam väita, et hüpoteegi realiseerimise jätkamine on talle soodsam?
2. Kui nõustuda, et tsiviilseadustiku artikkel 1124 on kohaldatav laenulepingutele või kõikidel krediitilepingute juhtudel, siis kas direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes artiklitega 6 ja 7 on vastuolus niisugune kohtupraktika nagu viidatud kohtupraktika, milles selle hindamisel, kas tarbijale on soodsam hüpoteegi realiseerimise jätkamine või kahjulikum tsiviilseadustiku artikli 1124 põhjal toimuv tuvastusmenetlus, ei võeta arvesse, et selles menetluses võidakse jätta lepingu lõpetamise ja kahju hüvitamise nõue rahuldamata, kui kohus kohaldab sama tsiviilseadustiku artikli 1124 sätet, mis näeb ette, et „[k]ohus määrab kokkuleppe lõpetamise, mida talt nõutakse, kui ei ole mõjuvaid põhjuseid, mis lubaksid tal määrata täitmiseks tähtaja“, arvestades et just nimelt pikaajaliste (20 või 30 aastat) hüpoteegitagatisega kodulaenu ja krediidi kontekstis on suhteliselt tõenäoline, et kohtud kohaldavad seda nõude rahuldamata jätmise alust, eriti kui tegelik maksekohustuse rikkumine ei ole olnud väga raske?
3. Kui nõustuda, et tarbijale on soodsam hüpoteegi realiseerimise jätkamine ühes lepingu ennetähtaegse lõpetamise tagajärgedega, siis kas direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes artiklitega 6 ja 7 on vastuolus niisugune kohtupraktika nagu viidatud kohtupraktika, mille kohaselt kohaldatakse lünga täitmiseks õigusnormi (LECi artikli 693 lõiget 2), vaatamata sellele, et leping saab kehtida ka ilma lepingu ennetähtaegse lõpetamise tingimusest, ja millega omistatakse kõnealusele LECi artikli 693 lõikele 2 õigusmõju vaatamata sellele, et ei ole täidetud põhieeldus: leping peab sisaldama lepingu ennetähtaegselt lõpetamise kehtivat ja toimivat kokkulepet, mis just nimelt tunnistatigi ebaõiglaseks, tühiseks ja kehtetuks?

⁽¹⁾ Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiiv 93/13/EMÜ (EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/2, lk 288).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Consiglio di Stato (Itaalia) 13. aprillil 2017 – Cobra SpA versus Ministero dello Sviluppo Economico

(Kohtuasi C-192/17)

(2017/C 231/09)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Consiglio di Stato

Põhikohtuasja pooled

Apellant: Cobra SpA

Vastustaja: Ministero dello Sviluppo Economico

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 1999/5/EÜ ⁽¹⁾ tuleb tõlgendada nii, et kui tootja kasutab III lisa teises lõigus ette nähtud menetlust ning on olemas ühtlustatud standardid, milles on kindlaks määratud kõik olulised raadiokatsed, peab see tootja pöörduma pädeva asutuse poole ning lisama seega CE-märgisele (mis kinnitab vastavust selles direktiivis käsitletavatele olulistele nõuetele) selle asutuse tunnuskoodi?
2. Kui esimesele küsimusele antakse jaatav vastus, tootja on juba kasutanud III lisa teises lõigus ette nähtud menetlust, kusjuures on olemas ühtlustatud standardid, milles on kindlaks määratud kõik olulised raadiokatsed, ning see tootja on sellegipoolest vabatahtlikult pöördunud pädeva asutuse poole, paludes tal eelnimetatud katsete nimekirja kinnitada, siis kas see tootja peab lisama CE-märgisele, mis kinnitab vastavust direktiivis 1999/5/EÜ käsitletavatele olulistele nõuetele, selle asutuse tunnuskoodi?
3. Kui teisele küsimusele antakse jaatav vastus, tootja on juba kasutanud III lisa teises lõigus ette nähtud menetlust, kusjuures on olemas ühtlustatud standardid, milles on kindlaks määratud kõik olulised raadiokatsed, ning see tootja on seejärel sellegipoolest vabatahtlikult pöördunud pädeva asutuse poole, paludes tal eelnimetatud katsete nimekirja kinnitada ning on vabatahtlikult lisanud tootele pädeva asutuse tunnuskoodi, siis kas tootja peab märkima selle asutuse tunnuskoodi ka tootele ja selle pakendile?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. märtsi 1999. aasta direktiiv 1999/5/EÜ raadioseadmete ja telekommunikatsioonivõrgu lõppseadmete ning nende nõuetekohasuse vastastikuse tunnustamise kohta (EÜT L 91, lk 10, ELT eriväljaanne 13/23, lk 254).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Amtsgericht Hannover (Saksamaa) 13. aprillil 2017 – Kathrin Meyer versus TUIfly GmbH

(Kohtuasi C-196/17)

(2017/C 231/10)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Amtsgericht Hannover

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Kathrin Meyer

Kostja: TUIfly GmbH

Eelotsuse küsimused

1. Kas tegutseva lennuettevõtja lendude teostamiseks vajalikest töötajatest olulise osa töölt puudumist haigestumise tõttu peetakse vastavalt määruse (EÜ) nr 261/2004 ⁽¹⁾ artikli 5 lõikele 3 erakorraliseks asjaoluks? Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis kui suur peab olema töölt puudumiste määr, et sellist asjaolu eeldada?
2. Kas juhul, kui vastus esimesele küsimusele on eitav, peetakse tegutseva lennuettevõtja lendude teostamiseks vajalikest töötajatest olulise osa spontaanset töölt puudumist tööõiguse ja kollektiivlepingute sätete alusel seadustamata töökatkestuse tõttu („etteatamata streik“) vastavalt määruse (EÜ) nr 261/2004 artikli 5 lõikele 3 erakorraliseks asjaoluks? Kui vastus teisele küsimusele on jaatav, siis kui suur peab olema töölt puudumiste määr, et sellist asjaolu eeldada?